

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχ. 100. Ἰσά-
μην δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἐρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθῆναι, 26 Φεβρουαρίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 13

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ θὰ παίρνουν
μαζί τους τὸν πεθαμ-
μένο τοῦς πετᾶς ἀπὸ
πίσω τους τὸν γάτο καὶ
φρονάζεις :

«Διάβολος πίσω ἀπ'»

[τὸν πεθαμμένο,
γάτα πίσω ἀπὸ τὸ
[διάβολο,
μυρμηγκιὲς πίσω ἀπὸ
τὴν γάτα,
νὰ πᾶνε καὶ νὰ μὴ
[γυρίσουν».

Καὶ νὰ τὸ ξέρης πῶς
μ' αὐτὸ τὸν τρόπο χά-
νονται ὅλες οἱ μυρμη-
γκιὲς (*).

— Ἀ, βέβαια, αὐτὸ
τὸ πιστεύω. Καὶ δὲν
μοῦ λές, τὸ ἔχεις ξα-
ναδοκιμάσει, Χώκ;

— Ὅχι, μὰ θὰ τὸ
δοκιμάσω ἀπέψε. Σή-
μερα τὰ μεσάνυχτα θὰ
ἐρθοῦν οἱ διάβολοι νὰ
πάρουν τὸν γέρο Χὼς
Οὐίλλιαμς.

— Τί λές, Χώκ ;
Αὐτὸν τὸν ἔχουν θάψει
ἀπὸ τὸ Σάββατο τὸ βρά-

δυ. Λές νὰ μὴν τὸν πῆραν ἀκόμη ;

— Μὰ τί κουταμάρες εἶναι τώρα

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὑπνος ἀμέριμνος, γλυκός. . .

αὐτὲς ποὺ λές ; Καὶ πρόφταιναν νὰ
τὸν πάρουν ὡς τὸ Σάββατο τὰ μεσά-
νυχτα ; Κι' ἀπ' τὰ μεσάνυχτα καὶ
πέρα εἶναι Κυριακή. Ἐχεῖς ἀκουστὰ
ποτέ σου ὡς τὰ τώρα ὅτι κοιτοῦν οἱ
διάβολοι νὰ πατήσουν Κυριακάτικα
τὸ πόδι τους στὴ γῆ ;

— Ἀλήθεια λές, αὐ-
τὸ δὲν τὸ σκέφθηκα.
Νᾶρθω κι' ἐγὼ μαζί
σου ;

— Καὶ δὲν ἔρχεσαι ;
Φτάνει μονάχα νὰ μὴ
φοβᾶσαι ἀπὸ τοὺς δια-
βόλους.

— Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ ;
Ἄστειο πρᾶγμα. Μόνο
νᾶρθης καὶ νὰ μοῦ νια-
ουρίσης κάτω ἀπὸ τὸ
παράθυρό μου.

— Ναί, μὰ νὰ μοῦ
νιαουρίσης καὶ σὺ ἂν
μπορῇς νᾶρθης μαζί
μου. Τὶς προάλλες μ'
ἄφησες καὶ νιαουρίζα
δέκα ὥρες ἀπέξω ἀπὸ
τὸ σπίτι σου, τόσο ποὺ
στὸ τέλος ὁ γέρο Χαίης
ἄρχισε νὰ μοῦ πετάη
πέτρες καὶ νὰ βλαστη-
μάη τὴν καταραμένη
τὴν παλιόγατα.

— Δίκιο ἔχεις, μὰ ἔ-
κείνο τὸ βράδυ δὲν μπο-
ροῦσα νὰ σοῦ νιαουρί-
σω γιατί ἡ θειά μου δὲν
ξεκόλλαγε τὰ μάτια της
ἀπὸ πάνω μου, ἀπέψε
ὁμῶς θὰ σοῦ νιαουρίσω
σίγουρα. Τί κρατεῖς
αὐτοῦ, Χώκ ;

— Ὡ τίποτε, ἔνα
τριζόνι.

— Ἀχ, ποῦ τὸ βρή-
κες ;

— Σ' ἔνα δέντρο.

— Τί νὰ σοῦ δώσω
νὰ μοῦ τὸ πουλήσης.

Σ. τ. Μ. Στους ἀναγνώ-
στες δὲν πρέπει νὰ φαί-
νονται παράξενας ὅλες αὐ-
τὲς οἱ θεισθαμιμονίαι καὶ τὰ
ξόρκια. Τώρα βέβαια κα-
νεὶς πιά δὲν πιστεύει σ'
αὐτὰ τὰ μαγικά, ἀλλὰ
πρὶν ἀπὸ ὀγδόντα χρόνια
ποὺ διαδραματίζεται ἡ ὁ-
πέθεση αὐτοῦ τοῦ βιβλίου,
ἦταν συνηθέστατα σ' ὁλό-
κληρη τὴν Δυτικὴ Ἀμερι-
κή, ὅπου τὰ εἶχαν φέρει
μαζί τους οἱ μαῦροι σκλάβοι.

— Ξέρω κι' εγώ ; Δέν τὸ που-
λάω.

— Ε, καὶ σὺ καὶ μένε, σάμπως εἶ-
ναι καὶ τὸ σπουδαῖο τριζόνι !

— Ὅποιοι δὲν ἔχει κατὶ, ἔτσι μι-
λάει γιὰ ἐκεῖνον ποὺ τὸ ἔχει. Ἐμένα
μ' ἀρέσει. Τόσο ποὺ εἶναι, καλὸ εἶ-
ναι γιὰ μένα.

— Πφ ! ἀπὸ τέτοια τριζόνια ἄλλο
τίποτε. Ἀν ἤθελα θὰ εἶχα χιλιάδες.

— Μπα, καὶ γιὰτὶ δὲν ἔχεις ; Εγὼ
ξέρω γιὰτὶ δὲν ἔχεις, ἔ ; Γιὰτὶ τοῦτο
ἔδω εἶναι ἓνα σπάνιο τριζόνι, εἶναι
πολὺ πρῶμο, εἶναι τὸ πρῶτο ποὺ
ἔχω ἰδεῖ φέτος.

— Ἀκουσε, Χώκ. Νὰ σοῦ δώσω
τὸ δόντι μου, μοῦ τὸ δίνεις ;

— Γὰ νὰ τὸ ἰδῶ πρῶτα.

Ὁ Τόμ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη
τοῦ ἓνα χροτάκι, τὸ ξετύλιξε μὲ
προσοχὴ καὶ ὁ Χώκ κοίταξε τὸ δόν-
τι μὲ μάτι ἔμπειρο. Ὁ πειρασμὸς ἦ-
ταν σι' ἀλήθεια μεγάλος. Στὸ τέλος
εἶπε :

— Εἶναι ἀληθινόν ;

Ὁ Τόμ ἀνοίξε τὸ στόμα του καὶ
τοῦ ἔδειξε τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἔλειπε
τὸ δόντι.

— Καλὰ λοιπόν, σύμφωνοι, εἶπε
ὁ Χώκ.

Ὁ Τόμ ἔκλεισε τὸ τριζόνι σ' ἓνα
κουτί ἀπὸ σπέρτα ὅπου πρῶτα εἶχε
κλεισμένη μιά χρυσόμυγα ποὺ τοῦ
ἔφυγε καὶ ὁ καθένας τράβηξε τὸν
δρόμο του μὲ τὴν ἰδέα ὅτι εἶχε κά-
νει μιά λαμπρὴ ἐπιχείρηση.

Ὅταν ἔφτασε ὁ Τόμ στὸ μικρὸ
καὶ ἀπόκεντρο σχολεῖο μπήκε μέσα
μὲ τόση φούρια, ὥσταν νὰ ἔτρεχε σ'
ἔλο τὸ δρόμο ὅπου νὰ φτάσῃ ὡς ἔ-
δω. Κρέμασε βιαστικά τὸ καπέλλο
τοῦ στὴν κρεμάστρα καὶ μὲ τὴν ἰ-
δια φόρα κάθησε στὸ θρανί του. Ψη-
λὰ ἐπάνω, πίσω ἀπὸ τὴν ἔδρα, ὁ
δάσκαλος καθόταν θρονιασμένος σὲ
μιά ψάθινη καρέκλα. Τὸ μονότονο
μουρμούρισμα τῶν παιδιῶν ποὺ δι-
άβαζαν τὸ μάθημά τους τὸν εἶχε ζα-
λίσσει καὶ εἶχε ἀρχίσει τὸ κουτούλη-
μα. Μὰ ὁ ἐρχομὸς τοῦ Τόμ τὸν ἐξύ-
πνησε.

— Θωμά Σῶγερ !

Ὁ συμφορά ! ὅταν ὁ δάσκαλος ἔ-
λεγε τ' ὄνομά του, ἔτσι ὀλόκληρο, ἦ-
ταν κακὸ σημάδι.

— Ἐλα δὴ ! Δέν μοῦ λές, κύριέ
μου, γιὰτὶ σήμερα ἄργησες πάλι, ὅ-
πως πάντα ;

Ὁ Τόμ ἦταν ἑτοιμὸς νὰ πῇ κά-
ποιο φέμμα, ἀλλὰ πίσω ἀπὸ μιά ράχη
εἶδε νὰ κρέμονται δυὸ ξανθὲς πλε-
ξίδες ποὺ ἀμέσως τὶς γνώρισε καὶ δι-
πλα στὶς κοτσίδες ἦταν μιά θέση ἄ-
δεια, ἢ μόνη ποὺ ὑπῆρχε ἀπὸ τὴν
μεριά τῶν κοριτσιῶν.

Εἶπε λοιπὸν χωρὶς δισταγμό :

— Εἶχα σταθεῖ καὶ μιλοῦσα μὲ
τὸν Χώκλμπερρυ Φίνν.

Ὁ δάσκαλος ἔμεινε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ
στόμα, ἢ βουή τῶν παιδιῶν κόπηκε
μονομιάς, οἱ μαθηταὶ δὲν πίστευαν τ'
αὐτιά τους καὶ ρωτιόνταν μπᾶς καὶ
εἶχε χάσει τὰ μυαλά του αὐτὸς ὁ
παλαβὲς.

Ἐπιτέλους ξαναβρῆκε ὁ δάσκαλος
τὴ λαλιά του.

— Μέ, μὲ ποῖον μίλησες ;

— Μὲ τὸν Χώκλμπερρυ Φίνν, ξα-
ναεῖπε ὁ Τόμ.

Τώρα πιά δὲν χωροῦσε ἀμφισβηλία.
(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΗΣ

Δέν πρόφθασε ὁ καὶ μένος ὁ Κω-
στάκης νὰ τελειώσῃ τὸ δημοτικὸ σχο-
λεῖο καὶ βρέθηκε μέσα στοὺς δρόμους
νὰ πουλῇ ἐφημερίδες. Ἦταν ὀρφανὸς
καὶ εἶχε καὶ δυὸ ἄλλα ἀδερφάκια.

Ἡ δυστυχισμένη μάνα του, ὅσο
προσπαθοῦσε νὰ τὰ ζήσῃ δὲν τὰ κα-
τάφερνε μὲ τίς τριάντα δραχμὲς ποὺ
ἔπαιρνε τὴ μέρα. Ἦταν ἄτυχη καὶ
στὸ ἐπάγγελμα ἀκόμη, γιὰτὶ ἐκτὸς
ἀπὸ τίς δουλειὰς τοῦ σπιτιοῦ δὲν ἤ-
ξερε καμμιά ἄλλη.

Ὁλημέρις ποὺ δούλευε στὰ ξένα
σπίτια, κοντὰ σὲ σωματικὸ πόνου ποὺ
αἰσθάνονταν γιὰτὶ δὲν ἦταν μαθημένη
νὰ ξενοδουλεύῃ, εἶχε καὶ τὸν ψυχι-
κό, ποὺ σκότιζε τὸ νοῦ της καὶ μαύ-
ριζαν τὰ μάτια της. Δέν ἤξερε τί νὰ
κάνῃ τὸ μεγαλύτερό της παιδί τὸν
Κωστάκη. Τόσο τὸν λυπόταν, γιὰτὶ
ἦταν μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲν ἤθελε νὰ
τὸν δώσῃ στὰ ξένα χέρια. Ἡ ξένη
δουλειὰ τὴν τρώμαζε.

Τί νὰ ἔκανε ὅμως ἀφοῦ εἶχε ἄλλα
δυὸ παιδιά καὶ περίμεναν νὰ ζήσουν
ἀπὸ τὰ δικά της χέρια ;

Ἐπλάκωσε τὴν ψυχὴ της μὲ τὴ
βαρύτερη πέτρα τῆς μητρικῆς στορ-
γῆς καὶ πῆγε μὲ κλαμένα μάτια στὸν
πράκτορα τῶν ἐφημερίδων, φίλο τοῦ
μακαρίτη τοῦ ἀνδρός της.

Ὁ πράκτορας ἀπὸ πολλὸν καιρὸ,
γύρευε ἓνα παιδί γιὰ νὰ πουλῇ ἐφημε-
ρίδες στὶς γειτονιὲς καὶ ἀφοῦ ἡ τύχη
τοῦ τὸ ἔφερε στὰ πόδια του, δέχτη-
κε τὸν Κωστάκη. Ἐννοεῖται μὲ κά-
ποια ἐπιφύλαξη, γιὰτὶ δὲν ἤξερε τί
παιδί ἦταν.

Ὁ Κωστάκης, σὰν νὰ αἰσθάνθηκε
τὴ χαρὰ καὶ λύπη μαζί τῆς μάνας
του καὶ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή, κατά-
λαβε πὼς ἔπρεπε νὰ δουλέψῃ. Τοῦ
φάνηκε πὼς ἦταν μεγάλος, δυνατὸς
καὶ ἱκανὸς γιὰ δουλειά. Ἐνα τέτοιο
πράγμα τοῦ ἔλεγχαν καὶ τὰ κλαμένα
μάτια τῆς μάνας του.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀκούστηκε στὶς
γειτονιὲς ἡ τρεμουλιαστή, μὰ νόστι-
μη φωνούλα τοῦ Κωστάκη :

— Ἐφημερίδεςεεεεε !

« Ἀκρόπολις, Μέλλον, Καθημερινὴ
Πατρίδα, ὁ Νέος Κόσμος ! »

Καὶ τὸ δίστιχο αὐτὸ ἀκούσαν τό-
σο ὠραῖα σὰν ἀντίλαλος μέσ' τὶς γει-
τονιὲς.

Ὁ κόσμος ποὺ πρῶτὴ φορὰ ἄκουε
τὴ γλυκεῖα φωνούλα τοῦ Κωστάκη
μὲ τόσο ταιριασμένα λόγια, ἔβγαλε,
πὶς πολὺ ἀπὸ περιέργεια, νὰ ἰδῇ τὸν
μικρὸν ἐφημεριδοπώλη, παρὰ ν' ἀγο-
ράσῃ ἐφημερίδες.

Μὰ κι' ὁ Κωστάκης ποὺ θυμόταν
τὰ κλαμένα μάτια τῆς μητέρας του
δὲν εἶχε σκοπὸ ν' ἀφήσῃ τὸν κόσμο
νὰ τὸν βλέπῃ μόνο καὶ νὰ τὸν ἀκούῃ.
Ἐξυπνὸς ὅπως ἦταν, μόλις ἔβλεπε
καμμιά κυρία νὰ βγαίνῃ στὴν πόρτα,
ἔτρεχε καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη
ρωτοῦσε εὐγενικά :

— Θέλετε, κυρία, ἐφημερίδα ;

Τέτοια ἦταν ἡ εὐγενικὴ στάση τοῦ
Κωστάκη, ποὺ ὑποχρέωνε τὸν κόσμο
νὰ παίρνῃ ἐφημερίδες. Σὲ λίγο και-
ρὸ ὁ Κωστάκης ἔγινε γνωστὸς καὶ ἀ-
γαπητὸς μὲ τὴ μεγάλη του εὐγένεια
καὶ ἐξυπνάδα.

Ποῦ νὰ τὸν βλέπατε τὸν Κωστάκη
νὰ πουλῇ ἐφημερίδες ! Ἦταν οὐέλ-
τος, πεταχτὸς καὶ ἀνοιχτομάτης. Ἦ-
ταν τὸ Ἑλληνικὸ ἐμπορικὸ μυαλό.

Δέν ἐπερίμενε νὰ τὸν ξαναφωνά-
ξουν γιὰ ἐφημερίδα, ἐπλησίαζε τὴν
τὴν πόρτα ποὺ εἶχαν πάρει τὴν πρῶ-
τὴ φορὰ καὶ μὲ σιγανὴ φωνὴ φώ-
ναζε :

— Ἐφημερίδεςεεε !

Ἡ φωνούλα του πραγματικὰ σκλά-
βωνε καὶ ἡ κυρία ποὺ ἤξερε πιά τὸν
Κωστάκη φώναζε ἀπὸ μέσα :

— Ἀφῆσε, Κωστάκη, μιά ἐφημερί-
δα καὶ αὐριο σὺ τὴν πληρώνω.

— Εὐχαρίστως, κυρία ! δὲν πει-
ράζει !

Κι' ἔφευγε ὁ Κωστάκης γιὰ νὰ
ἀκουστῇ λίγο παρὰ πέρα τὸ ὠραῖο
τον δίστιχο :

« Ἀκρόπολις, Μέλλον, Καθημερινὴ
Πατρίδα, ὁ Νέος Κόσμος ! »

— Κωστάκη, Κωστάκη, ἀκουγό-
ταν δευτέρη φωνή. Φέρε μας μιά ἐ-
φημερίδα.

— Τί ἐφημερίδα, κυρία, θέλετε ;
ρωτοῦσε μὲ τὴ μελιστάλαχτη φωνή
τοῦ ὁ Κωστάκης.

— Μά, μιά ἐφημερίδα, Κωστάκη,
ἀπ' αὐτὲς ποὺ πουλᾶς.

— Μάλιστα κυρία, εὐχαρίστως, θὰ
σᾶς δώσω μιά μὲ περισσότερες σε-
λίδες.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

Γ. ΑΝΑΣΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η «ΜΑΝΝΑ»

Ἀγαπητοί μου,

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ τῆς συνέπεσε μὲ
τοῦ πρίγκηπος Νικολάου,
καὶ γι' αὐτὸ μόνο σήμερα θὰ
τῆς ἀφιέρωσω μιά Ἐπιστο-
λή. Ἀλλὰ «ποτὲ δὲν εἶναι ἀργὰ» ὅ-
πως ἔλεγε κι' ἐκεῖνη. Γιὰτὶ ἡ φράση
αὐτὴ ἦταν τὸ σύμβολό της, ὁ κανό-
νας τῆς ζωῆς της. Τὴν περασμένη
ἀκόμα Πρωτοχρονιὰ τὴν ἔγραψε σὲ
κάτι Ἡμερολογιάκια ποὺ τὰ ζωγρά-
φισε ἡ ἴδια καὶ τὰ ἔστειλε στοὺς φί-
λους της γιὰ τελευταῖο θυμητικό.
«Ποτὲ δὲν εἶναι ἀργὰ». Κι' ἀποκά-
τω : « Ἄννα Μελά-Παπαδοπούλου, ἡ
Μάννα » . . .

Ἡ Μάννα τίνος ; Ἡ Μάννα τοῦ
Στρατιώτη, ἡ Μάννα τοῦ Φτωχοῦ, ἡ
Μάννα τοῦ Ἀρρωστοῦ, ἡ Μάννα τοῦ
Ὀρφανοῦ, ἡ Μάννα ἔλου τοῦ κό-
σμου ! Γιὰτὶ τέτοια στάθηκε ἡ Ἄννα
Μελά-Παπαδοπούλου, ἡ μεγάλῃ αὐ-
τὴ Γυναίκα, τὸ πρότυπο καὶ τὸ κο-
ρύφωμα τοῦ Ἀλτρουϊσμοῦ ποὺ φτά-
νει ὡς τὴν Αὐταπάρνηση καὶ τὴν
Αὐτοθυσία. Κόρη τοῦ εὐγενικοῦ αἵματος
ἐκείνου ἀρχοντα, τοῦ Μιχαὴλ Μελά,
ποὺ ἔκαμε καὶ Δήμαρχος Ἀθηναίων
—ἀπὸ τὴν μεγάλῃ ἡπειρωτικῇ οἰκο-
γένειά του, ἔβγαλε καὶ τὸν Λέοντα
Μελά, τὸν συγγραφέα τοῦ περιφημοῦ
«Γεροστάθης»—κι' ἀδελφὴ τοῦ ἔθνο-
μάρτυρα Παύλου Μελά, τοῦ ἥρωα
τῆς Μακεδονίας, ἀφιέρωσε τὴ ζωὴ
της στὸν Πατριωτισμό, τὴ Φιλαν-
θρωπία καὶ τὴν Ἀγαθοεργία. Ἀλλὰ
σὲ τόσο «μεγάλῃ κλίμακα», ὥστε
μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς κανένας ἄν-
θρωπος στὶς ἡμέρες μας, οὔτε γυναί-
κα οὔτε ἄντρας, δὲν ἔκαμε τόσα γιὰ
τοὺς συνανθρώπους του καὶ γιὰ τὴν
Πατρίδα, ὅσα ἡ Ἄννα Μελά.

Ὁ ἥρωικὸς θάνατος τοῦ ἀδερφοῦ
τῆς ἑκατονταπλασίασε τὸν πατριωτι-
σμό της, τὸ ζήλο της, τὴ δραστη-
ριότητά της, καὶ προσπάτων τὴν ἀ-
γάπη της στὸν πολεμιστὴ, τὸ στρα-
τιώτη. Πῆγε τότε στὴ Μακεδονία,
νὰ τοῦ κάμῃ τὸν τάφο του, στὴν ἰ-
δια ἐκείνη γῇ ποὺ εἶχε ποτίσει τὸ
τίμιο αἷμα του, κι' ἐπωφελήθηκε ἀπὸ
τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπιτελέσῃ κι' ἄλλο
καλὸν, νὰ κηρύξῃ, νὰ κατηχήσῃ,
νὰ τονώσῃ τὸν πατριωτισμὸ τῶν Μα-
κεδόνων, τὴν ἀγάπη στὴν ἐλευθερία,
τὴ λατρεῖα στὴν Ἑλληνικὴ Ἱδέα
κι' αὐτὸ κρυφά, μυστικά, μὲ χίλιους
κινδύνους ἀπὸ χίλιους ἐχθρούς, γιὰ-
τί ἡ Μακεδονία δὲν ἦταν ἀκόμα ἐ-
λεύθερη. Ἐπειτα ἤλθαν οἱ Βαλκανι-
κοὶ Πόλεμοι κι' ὁ Μεγάλος Εὐρω-

παϊκός. Ἀπὸ τὸ 1912 ὡς τὸ 1922,
δέκα ὀλόκληρα χρόνια, ἡ Ἄννα Με-
λά-Παπαδοπούλου δὲν ἐστάθηκε σιγί-
μῃ. Ἐγύριζε ἀπὸ μέτωπο σὲ μέτω-
πο, Μακεδονία, Ἡπειρο, Θράκη,
Μικρασία, νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ πε-
ριθάλπῃ τοὺς πολεμιστὰς, νὰ τοὺς
μοιράζῃ ροῦχα, φανέλλες, κάλτσες,
σκεπάσματα, φαγώσιμα, τοιγάρνα, βι-
βλία, καὶ λόγια ἐνθαρρυντικὰ καὶ
παρήγορα. Ποῦ τὰ ἔδρισκε ; Τὰ λό-
για στὴν ψυχὴ της, στὴν καρδιά της.
Τὰ πράγματα τὰ ἐμάζευε ἀπὸ παν-
τοῦ. Εἶχε ξεσηκώσει τὸν κόσμο. Ὁ-
λοὶ τῆς ἔδιναν γιὰ τὸν Στρατιώτη.
Στὶς πόλεις, οἱ γυναῖκες, τὰ κορίτσια,
δὲν ἔκαναν ἄλλο παρὰ νὰ ράβουν,
νὰ υφαίνουν καὶ νὰ πλέκουν μάλλινα
γιὰ τὸν Στρατιώτη, καὶ νὰ τὰ δίνουν
στὴν αἰκίνητῃ αὐτῇ γυναίκα, γιὰ νὰ
πάχῃ νὰ τὸν βρῇ ἐκεῖ ποὺ πολεμοῦσε
—μὲ πόσους κόπους, μὲ πόσους κιν-
δύνους—καὶ νὰ τὸν ντύσῃ, νὰ τὸν
ζεστάνῃ, νὰ τὸν ἐγκαρδιώσῃ. Τότε
ἡ Ἄννα Μελά-Παπαδοπούλου ὀνο-

μάσθηκε «ἡ Μάννα τοῦ Στρατιώτη».
Κι' ἦταν ἀληθινά.

Ἀλλὰ κι' ἀφοῦ τελείωσαν οἱ πό-
λεμοι, ἡ Μάννα δὲν ἡσύχασε. Εἶχε
νὰ περιθάλπῃ τοὺς Πρόσφυγες, τοὺς
Δυστυχισμένους, τοὺς Ἀρρώστους—
τάπομεινάρια τῶν Πολέμων. Καὶ τί
δὲν ἔκαμε γι' αὐτοὺς ! Ἔργο της εἶ-
ναι τὸ Σανατόριο τῆς Κορφοξυλιάς,
τὸ Σανατόριο τοῦ Πεύκου Ματσούκα,
κι' ἓνα ὀλόκληρο περίπτερο στὴ «Σω-
ρία». Γι' αὐτὰ ἔλα, ἡ Ἀκαδημία
Ἀθηνῶν, τὸ 1928, ἔδωσε στὴν Ἄν-
να Μελά-Παπαδοπούλου τὸ μεγάλο
βραβεῖο τῆς Αὐτοθυσίας. Ἀλλὰ δὲν
μόρεσε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν κακὴ
ἀρρώστεια ποὺ πολεμοῦσε. Ὁλημέρα
μὲ τοὺς πυματικούς, στὸ τέλος ἔγινε
κι' αὐτὴ πυματικὴ. Πολὺ σωστὰ ἔ-
γραψε ὁ κ. Ροδάς πὼς ἡ Ἄννα Με-
λά-Παπαδοπούλου «ἔπεσε κατὰ τὴν
ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντός της». Καὶ
πολὺ σωστὰ τὴν ὀνομάζει : Ἡρώδα,
ποὺ ἀξίζει νὰ τιμηθῇ μὲ ἀνδριάντα.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΟΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΙΓ'

Ναί, ἦταν ὁ λαγός, ὁ λαγός του ! . . . Ποῦ βοήθησε ; Μὰ καὶ ποῦ ἄλ-
λοῦ μποροῦσε νὰ βοηθῇ παρὰ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ δάσος, ποὺ ἦταν ἡ πα-
τρίδα του ; Ὅταν τὸν κυνήγησαν ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα στὴν πόλη, ὁ Πηλη-
χτοῦλης ἔτρεξε ἴσια στὴν ἐσοχὴ, καὶ δὲν ἐστάθηκε παρ' ἀφοῦ βοήθησε

ἐξασφαλισμένο σ
στὴν παλιά του
φωλιά ποὺ τὸν
περιέμενε. Κι' ἔ-
μεινε πιά ἐκεῖ.
Ὅσο κι' ἂν ἀ-
γαποῦσε τὸν Το-
τό, δὲν μποροῦ-
σε νὰ ζῇ μέσα
σ' ἓνα σκοτεινὸ
ὁρόγειο, καὶ μό-
λις ξεμύτιζε σὲ
δρόμο, νὰ τὸν
κυνηγοῦν ἀστυ-
φύλακες καὶ χω-
ροφύλακες. Ἀ,
μπά ! τέτοια ζωὴ
ἦταν μαρτύριο.

Ὁ Τοτός ἔ-

σκυψε, τὸν φίλησε στὸ μέτωπο καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἐλα νὰ μὲ πᾶς στὸ σπίτι. Ἐχασα, ἔξερεις, τὸ δρόμο καὶ δὲν μπο-
ρῶ νὰ βγῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ πυκνὸ δάσος.

Μ' αὐτὸ τὸ εἶχε καταλάβει πολὺ καλά ὁ λαγός. Κι' ἀμέσως ξεκίνησε,
τρέχοντας μπροστὰ σὰν ὁδηγὸς καὶ γυρίζοντας κάθε τόσο νὰ βλέπῃ ἂν ὁ
φίλος του τὸν ἀκολουθοῦσε. Τί καλὰ ποὺ ἤξερε τὸ δάσος ! Μὲ τὴν μεγα-
λύτερη εὐκολία βόηκε τὸ δρόμο πρὸς τὴν ἀκροδασίαν. Καὶ σὲ λίγο, ἀπὸ τὸ
σύθαμπο ποὺ ἔκαναν τὰ πυκνὰ δέντρα, ὁ Τοτός, ἀκολουθώντας τὸ λαγὸ,
βρέθηκε στὸ ξέφωτο, στὸν ἥλιο.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MARIA - PIA SORRENTINA

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Το άλλο πρωί η Όνωρινα ξύπνησε την άνεψιά της από τα ξημερώματα. Μισοκοιμισμένη ακόμη, χωρίς να βάλλη μπουκιά στο στόμα της, η Άνναμπέλλα βάλθηκε άμέσως στη δουλειά. Σφουγγάρισε, έπλυσε, έτριψε την κάμαρα, ώσπου την έκανε να λάμπη σαν καθρέφτης. Και τότε μόνο μπόρεσε να καθήση και να φάη ένα κομμάτι ξερό ψωμί.

Ύστερα η θεία της έστρωσε στο κρεβάτι μία ωραία κόκκινη κουβέρτα, έβαλε νερό στο κανάτι του νιπτήρα, ένα καινούργιο σαπούνι στη σαπουνόηχη, μισόκλεισε τους μπερντέδες κι' άφου έρριξε γύρω της μία ματιά ικανοποιημένη, κατέθηκε κάτω για νάνοιξη το μαγαζί. Η Άνναμπέλλα κατέθηκε από πίσω και σέ λίγο, άφου κρέμασε από το λαιμό της το κουτί με τις κάρτες, έφυγε για τον καθμερινό της γύρο.

Όρθια, πίσω από την βιτρίνα η θεία της περίμενε τον μέλλοντα νοικάρη της. Πέρασε μία ώρα, ύστερα άλλη μία. Οι καμπάνες χτύπησαν μεσημέρι, αλλά ο ξένος κύριος δεν φάνηκε. «Θάρ-θη τ' άπόγεμα» σκέφθηκε η Όνωρινα για να ήσυχάση τον ίδιο τον έαυτό της. Ήρθε η ώρα δύο, ήρθαν οι τρεις, ήρθαν οι τέσσερις. Άλλοί-μονο, μάταια περίμενε η Όνωρινα. Περπατούσε πέρα-δώθε μέσα στο μαγαζί, κοίταζε κατά έξω, πήγαινε ως τη γωνιά, τίποτε, τίποτε! Ο νοικάρης της δεν φαινόταν.

Εφθασε το βράδυ κι' η Άνναμπέλλα γύρισε στο σπίτι. Για κακή της τύχη, της κατέβηκε η ιδέα να ρωτήσει:

— Ήρθε;

— Πάψε, ζών! της έκανε η θεία της.

Κι' ευχαριστημένη που έβρισκε κάποιον να ξεθυμάνη, εξακολούθησε:

— Αν νομίζης πως θα κοιμηθής στην κάμαρά σου, κάνεις λάθος. Στην κουζίνα, εκεί θα στρώσης!

Έτσι κι' έγινε. Η Άνναμπέλλα έπεσε και κοιμήθηκε νησιτική γιατί η θεία της, επειδή αυτή δεν είχε δ-

ρεξη να φάη, νόμιζε πως ούτε κι' η άνεψιά της είχε ανάγκη από φαί, κι' υποχρεώθηκε να στρώση στην κουζίνα, ενώ η Όνωρινα έξω φρενών από το θυμό της, επλάγιασε στο καμαράκι της Άνναμπέλλας, μία τρύπα σκοτεινή και υγρή, αλλά καλύτερη όπωσδήποτε από την βρωμερή, πλακόστρωτη κουζίνα.

Όπωσδήποτε το παιδί, κατάκοπο άποκοιμήθηκε γρήγορα, με η γριά δεν έβρισκε ήσυχία.

Γιατί να με χοροΐδέψη; έλεγε μέσα της. Γιατί να με κάνη να πιστέψω πως ήθελε να νοικιάση την κάμαρα.

Ο άγνωστος τέντωσε το χέρι του (Σελ. 112, στ. γ')

και τώρα μου παίζει αυτό το παιχνίδι;

Τόσο ήταν θυωμένη που δεν έβρισκε απάντηση στις έρωτήσεις της, ώστε το πρωί τράβηξε με μανία τα κουρτινάκια που με τόσο κόπο είχαν έτοιμάσει το περασμένο βράδυ και κουρελιάζοντάς τα, τα πέταξε από το παράθυρο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Πολλές ημέρες πέρασαν.

Ένα πρωί, ενώ η Άνναμπέλλα ξέπλενε τα ρούχα της μπουγάδας στο έσωτερικό μπαλκονάκι του σπιτιού, της φάνηκε πως άκουσε κάποιον να της σφυρίζη. Εκπληκτική σήκωσε το κεφάλι της και είδε στο

γωνιακό παράθυρο ενός από τ' αντίκρινά σπίτια έναν άνθρωπο σκυμμένο προς το μέρος της. Ο άγνωστος αυτός της έκανε με το χέρι του ένα νόημα που το κοριτσάκι δεν κατάλαβε κι' ύστερα τέντωσε το χέρι του σαν να ήθελε να της πετάξη κάτι. Μά την ίδια στιγμή δυο άλλοι άνθρωποι ώρμησαν επάνω του, τον άρπαξαν από τους ώμους και τον τράβηξαν βίαια προς τα μέσα.

Τόσο γοργά έγινε αυτή η σκηνή, που η Άνναμπέλλα ούτε πρόφτασε καν να φωνάξη. Τάχασε κι' έμεινε με τα μάτια καρφωμένα στο άνοιχτο παράθυρο. Και τούτη τη φορά πάλι, αν δεν ήταν βέβαιη πως ήταν ξύπνια, θα έλεγε πως όνειρεύτηκε.

Μά ούτε όνειρο ήταν, ούτε παραίσθηση. Οι δυο άνθρωποι που της είχαν άρπάξει την κούκλα στο πάρκο, αυτοί οι ίδιοι, τώρα είχαν επιτεθή σ' αυτό τον άγνωστο. Τόκναναν για να τον έμποδίσουν να της πετάξη το ίδιο γράμμα ή το ίδιο αντικείμενο που είχε κρύψει τότε στην περούκα της κούκλας. Όσο γι' αυτό ήταν σίγουρη. Και

να σκέπτεται πως ένα δευτερόλεπτο ακόμη και το μυστήριο θα ξεδιαλυνόταν!

Η απότομη φωνή της θείας της την έβγαλε απ' αυτές τις σκέψεις:

— Τι κάνεις αυτού, παλιοτεμπέλα; Κουνήσου λιγάκι.

Το κοριτσάκι τίναξε το κεφάλι του και με μηχανικές κινήσεις αποτέλειωσε το ξέπλυμα των ρούχων. Ύστερα μπήκε στο σπíti, σκούπισε βιαστικά την κάμαρα της θείας της, έστρωσε το κρεβάτι, και έφυγε γρήγορα-γρήγορα, παίρνοντας μαζί της και το κουτί της.

Τράβηξε κατευθείαν στο κιόσκι όπου βρήκε τον Ριχάρδο και του διηγήθηκε το καινούργιο έπεισόδιο.

Ο μικρός ζάρωσε τα φρύδια του.

— Ο άνθρωπος του παραθύρου, η γριά με την κούκλα και ο κύριος που πήγε και την ζήτησε από τον Φανέλλι, είναι το ίδιο πρόσωπο, αυτό τουλάχιστον μπορούμε να συμπεράνουμε, μουρμούρισε.

— Ίσως να είναι τρία διαφορετικά πρόσωπα που ένεργουν για τον ίδιο σκοπό, είπε η Άνναμπέλλα, που έχοντας λιγώτερη φαντασία από τον μικρό της φίλο δεν έβρισκε τόσο εύκολες έλες αυτές τις μεταμφιέσεις.

Ο Ριχάρδος ταχτοποιούσε σιωπη-

λά τις έφημερίδες. Στο τέλος, σαν να ήταν αυτό το συμπέρασμα από τις ιδιαίτερες του σκέψεις, είπε κουνώντας το κεφάλι του.

— Έκείνο που ξέρω εγώ είναι ότι τα πράγματα όσο πάνε μπερδεύονται περισσότερο.

— Λοιπόν πάμε να βρούμε τον κύριο Κόστ, πρότεινε το κοριτσάκι.

— Διά την ώρα εγώ δεν μπορώ να φύγω από το κιόσκι και να τ' άφήσω μόνο. Άλλωστε κι' ο κ. Κόστ δεν βλέπω να έκανε τίποτε ίσαμε τώρα. Αν θέλεις έσυ πήγαινε. Εγώ λυπάμαι που δεν μπορώ να έρθω μαζί σου.

— Θα πάω στην δεσποινίδα Λυτόφσκυ να την ρωτήσω αν θέλγ να έρθη αυτή μαζί μου.

— Κι' όταν γυρίσης, να περάσης από δω να μου πής τί θα σου πούνε.

Η Άνναμπέλλα πήγε στο σπίτι της ζωγράφου και ζήτησε να την δγ. Η νέα, που μόλις είχε βγει από το μπάνιο της, βρισκόταν με την πρωινή της ρόμπα. Τα γυμνά της πόδια ξεπρέβαιναν από κάτω σαν δυο άσπρα περιστεράκια.

— Τι συμβαίνει, Άνναμπέλλα, κι' ήρθες έτσι πρωί; ρώτησε μ' ένδιαφέρον.

Η Άνναμπέλλα διηγήθηκε τα νέα στην Γκρέτα και της είπε πόσο θα ήθελε να πάνε να συμβουλευθούν τον κύριο Κόστ.

— Καλύτερα να του τηλεφωνήσουμε, είπε η Ουγγαρέζα.

Πήρε το ακουστικό στο χέρι της και σέ λίγο είπε:

— Καζίμιρ, θα μπορούσατε να πεταχτήτε μία στιγμή ως εδώ; Μά έχουμε να σας πούμε κάτι πολύ επείγον. Σε πέντε λεπτά; Μάλιστα σας περιμένω.

Μπήκε μες στην κάμαρά της για να ντυθγ, άφου πρώτα παρήγγειλε να σερβίρουν της Άνναμπέλλας ένα καφέ, γιατί μες στη βία της για να συναντήση τους φίλους της είχε φύγει νησιτική από το σπίτι.

Σε λίγα λεπτά η Γκρέτα ξαναγύρισε στο άτελιέ ντυμένη κι' έτοιμη την ίδια στιγμή σχεδόν ο Καζίμιρ χτυπούσε την πόρτα.

Ο δημοσιογράφος άκουσε με μεγάλο ενδιαφέρον την αφήγηση της Άνναμπέλλας κι' ύστερα άρχισε αυτός να την ρωτάγ. Πρώτα-πρώτα θέλησε να κατατοπισθγ ακριβώς στην τοπογραφία του μπαλκονιού σχετικά με τα δύο άλλα κτίρια, και χωρίς να το δείχνη στενοχωριόταν που δεν ήταν εκεί ο Ριχάρδος για να τον βοηθήση.

— Νά, το μπαλκόνι είναι μες στη

μέση. Μοιάζει σαν μία μικρή βεράντα. Από πίσω της έχει τον τοίχο της κουζίνας μας, αντίκρυ της τον τοίχον μιας αϋλής, άριστερά ένα μεγάλο σπíti και δεξιά ένα άλλο σπíti.

— Πολύ ωραία. Και από ποιό από τα δυο αυτά σπίτια φανερώθηκε ο άνθρωπος;

— Απ' το παράθυρο του άριστερου σπιτιού. Το δεξί το διορθώνουν.

— Έρείς ποιοι κάθονται στο σπíti αυτό; Γνωρίζεις, τουλάχιστον τα πρόσωπά τους;

— Βέβαια. Στο πρώτο πάτωμα κάθεται μία κυρία χήρα. Το δεύτερο νοικιάζεται και είναι άκατοίκητο. Το

τρίτο και το τέταρτο είναι νοικιασμένα από δύο οικογένειες που τώρα λείπουν στην έξοχγ.

— Και ο άνθρωπος αυτός παρουσιάστηκε από ένα παράθυρο του δευτέρου πατώματος;

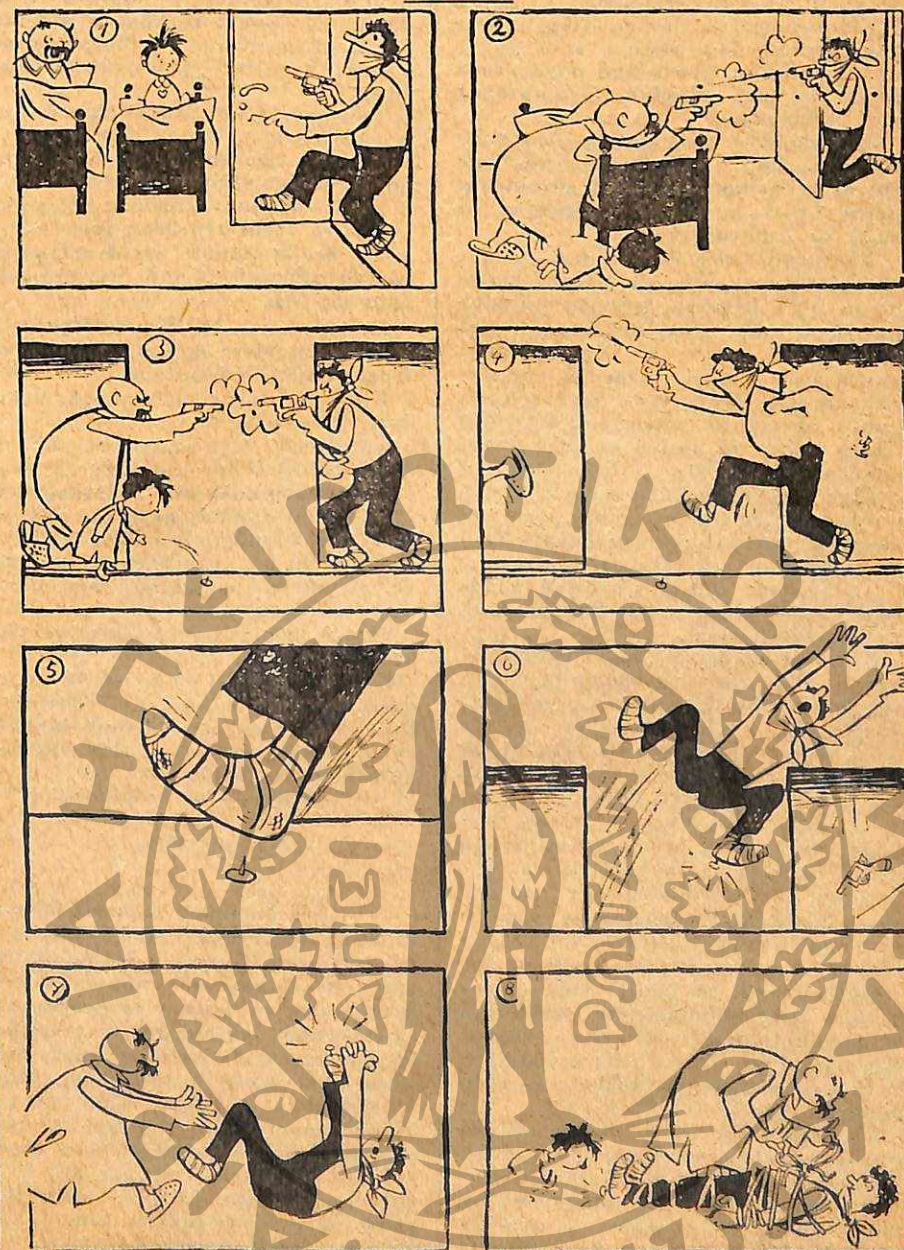
— Ναι, απ' το γωνιακό, εκείνο που βρίσκεται πιο κοντά απ' όλα τ' άλλα στο μπαλκόνι μας.

— Φυσικά άφου το διαμέρισμα είναι άδειο και νοικιάζεται μπορούσε να μπγ μέσα με μία οποιαδήποτε πρόσφαση. Δεν μπορώ όμως να καταλάβω πως ήξερε πως όταν έβγαине σ' αυτό το παράθυρο θα είχε την καλύτερη άποψη προς το μπαλκόνι σας.

(Άκολουθεί)

KIMON ALKIDHS

ΤΙ ΚΑΝΕΙ ΕΝΑ ΚΑΡΦΙ

Ο κλέφτης που τον κυνηγούν οι νοικοκύρηδες καθώς τρέχει ευπόλυτος — είχε βγάλει τα παπούτσια του για να μην άκουσθγ — πατεί ένα καρφί. Κι' είναι η καταστροφή του... (Άνεκινώθη από τον Μπετέβεν)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Κάποτε μιά γυναίκα, ή μητέρα φύση, είχε πέντε παιδιά, την μικρούλα Γη, τον γαλανομάτη Ουρανό, τον ξανθομάλη Ηλιο, τον χροοδύναμο Άερα και την παινιδιάρη Θάλασσα.

Η Γη σαν ήτο μικρή ύφαινε ώρα-ώρα χαλιά και μ' αυτά έντυνε τα σπύτια της γιατί ήτανε πάρα πολύ πλούσια, κι' αυτά τα χαλιά ήταν σαν αληθινά.

Είχαν χωράφια, δένδρα, ζώα, βουνά και κάμπους όλα ψεύτικα στην αρχή, αλλά έκεινη φυσούσε από πάνω, τους έδινε ζωή και μ' αυτά εύχαιριστούσε τους ανθρώπους.

Τόν χειμώνα πάλι έγγνεθε τόσο πολύ μαρμπάκι που έσκέπαζε όλα τα γύρω και οι άνθρωποι ήταν πολύ εύχαιριστημένοι γιατί κατά τύχη έγγνεθε πάντα κατά τα Χριστούγεννα.

Σαν μεγάλωσαν τα παιδιά άρρώστησε ή μητέρα κι' άλλαξαν λίγο τα πράγματα, ή Γη δέν ύφαινε ώρα-ώρα και καμιά φορά και καθόλου, έπειτα είχε βαρεθεί να γνέθη τα Χριστούγεννα και οι καυμένοι οι άνθρωποι την παρακαλούσαν να μη γνέθη άργότερα και καούν τα σαρκά. Αυτή όμως δέν τους άκουε, ούτε τα παιδιά που την παρακαλούσαν να γνέθη τα Χριστούγεννα.

Είχε πεί στην θάλασσα ή άρρωστη μητέρα της να σφουγγαρίση λιγανά, έκεινη με τα κύματα της έπλυνε λίγο τ' άκρογιάλια και τέλειωσε.

Ο Ουρανός για να μη φανή καλύ-τερος της άδελφής του βαρέθηκε να χύση λιγανά νεράκι.

Κάτω οι άνθρωποι τόν παρακαλούσαν να ρίξη νερό να δροσισθούν, αυτός θύμωσε έρριξε τόσο πολύ που άντι να ώφεληση κατέστρεψε.

Ο Άνεμος ήθελε να τραβήξη τα νερά, αλλά έφύσηξε με μεγάλη δύναμη και δέν έκανε κανένα καλό.

Ο Ήλιος λέει και εγώ θα τους στεγνώσω. Και με τις καυτερές άκτίνες του στέγνωσε τα νερά αλλά έκαψε τους ανθρώπους και αυτοί θύμωσαν και όλο τόν άπέφτυγαν. Φουγκίστηκε τότε ό ήλιος και όταν τόν χειμώνα του έλεγαν να βγῇ αυτός δέν έβγαινε.

Οι άνθρωποι τόν καιρό που τους έκαψε ό ήλιος παρακάλεσαν τόν άνεμο να δροσίση, άρχισε τότε εκείνος να φυσάη στην άρχή έλαφρά, έπειτα όμως δυνατά και κατέστρεψε τα δάση που είχε ύφάνει ή Γη.

Τό καλοκαίρι οι άνθρωποι πήγαν στα άκρογιάλια να δροσισθούν, αλλά ή Θάλασσα κακιωμένη κι' αυτή έκανε τόσα κύματα που δέν μπορούσαν να μπούν οι άνθρωποι μέσα να εύχαιριστηθούν.

Εύτυχώς έγινε καλά ή μητέρα τους και όλα γίναν μέλι-γάλα.

(Μίσηση)

Άλκυμνη [B]

ΕΝΑ ΠΙΟ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

Χθές μου συνέβη ένα άπρόοπτο κι' έπειδή είναι πρόσφατο θα προσπαθήσω να σάς τό διηγηθώ.

Έκαθόμουνα εις τό παράθυρο της κάμαράς μου, κάπως λυπημένη διότι σ.ό διαγωνισμό των Άρχαίων μου ξεφυγε κάποιο λάθος.

Άκουνα λοιπόν τό ρυθμικό πλάτς, πλάτς της βροχής και έβλεπα τους διαβάτες να πηγαίνουν στη δουλειά τους χωμένοι μέσα στα χειμωνιάτικα ρούχα τους.

Την ήσυχία μου έτάραξε τό κουδούνι της πόρτας.

Ένα φτωχό κοριτσάκι της ήλικίας μου έζητούσε έλεημοσύνη.

Τό λυπήθηκα. Σκέφθηκα πως μπο-ροῦσα να είμαι σ'τή θέση του.

Τό έλαβα λοιπόν κοντά στή φωτιά να ζεσταθῇ και να μου διηγηθῇ πως ήθελε ως έδω.

Μου είπε ότι δέν έχει πατέρα κι' ή μητέρα της είναι άρρωστη κι' έχει και τέσσερα μικρά άδελφάκια.

Είναι προστάτις μιās φτωχῆς άρρωστης οικογένειας.

Του έδωσα λίγα πράγματα, αρκετά όμως για να ένθουσιασθῇ κι' έφυγε...

Καθισμένη πάλι στο παράθυρο τό βλέπω να τρέχει να τρέχει λες πως τό κροῖο του Φλεβάρη του έδινε φτερά.

Τώρα θα πάει στο υπόγειο που κατοικεί για να περιποιηθῇ τήν άρρωστη οικογένειά της.

Φτωχό κοριτσάκι, τί δυστυχισμένο που είσαι!

Και ένθω βλέπω τή βροχή να πέφτει σκέπτομαι ποιοι είναι πίο δυστυχεῖς, έμεῖς οι μαθητές με τους διαγωνισμούς και τις άλλες σκοτούρες του σχολείου ή αυτό τό κοριτσάκι.

Βασιλίσα του Βορεά [Γ]

✱

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

1. — Δύο διάσημοι Έλληνες άρχιτέκτονες, είχαν χτίσει στη Ρώμη κατά διαταγή του Κουίντου Μετέλλου δύο ναούς. Άλλά μετά τό χτίσιμο δέν τους επέτρεψαν να βάλουν τό όνομά τους εις τα κτίρια. Οι δύο άρχιτέκτονες δέν υπάκουσαν εις τήν αυτοκρατορική διαταγή παρά μόνον φαινομενικά. Γιατί ή έξυπνάδα τους βρήκε τρόπο και τόν αυτοκράτορα να άπατήση και τήν υπερηφάνιάν τους να κρατήση. Έτσι στους στόλους έσκάλισαν άντι για τήν υπογραφή τους μιά Σαῦρα κι' ένα Βάτραχο γιατί ό μὲν πρώτος όνομαζόταν Σαῦρος κι' ό δεύτερος Βάτραχος.

2. — Τήν παραμονή μιās έκλειψης του ήλιου ό λοχαγός ένός λόχου του

πεζικού προσεκάλεσε τόν έπιλοχίαν και του λέει: Άύριο θα γείνη έκλειψις ή-λιου. Να συναθροισθῇ ό λόχος εις τήν αύλή, για να έξηγήσω εις τυς άνδρας τήν έξῆς ήμερησίαν διαταγή: «Άύριον διαταγή του κ. λοχαγού θα γείνη έκλειψις ήλιου. Ο λόχος πρέπει να συναθροισθῇ εις τήν αύλήν, όπου θα ήῃ τόν κ. λοχαγόν κάμνοντα τήν έκλειψιν. Έάν βρέχη ή έκλειψις θα γίνῃ υπό τας σκηνάς.

Ίστορική Βασιλίσα [Γ]

✱

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τι θα πῇ je ne sais pas; ρωτάει ό Τάκης τόν άδελφό του.

— Δέν ξέρω.

Πηγαίνει τότε ό Τάκης στή μαμά του και τή ρωτάει τό ίδιο κι' εκείνη του λέει:

— Γιατί δέν ρωτάς τόν άδελφό σου; — Μα τόν ρώτησα και μου είπε πως δέν ξέρει.

Δόνιφαν

Μητέρα.—Εσύ Τάκη έφαγες τά μῆλα; Τάκης.—Ναι εγώ.

Μητέρα.—Εβγαλες τά φλούδια;

Τάκης.—Και βέβαια τά έβγαλα.

Μητέρα.—Τί τά έκαμες λοιπόν;

Τάκης.—Τά έφαγα κατόπι.

Δοξασμένο Νησί

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879 — 1893) άπό τους έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν άκόμη μόνον οι έξῆς τρεις: 7ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικώς δέ άποσταλλόμενος δρχ. 28,50 διά τό Έσωτερικόν και δρχ. 40 διά τό Έξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894 — 1937), άπό τους έκδοθέντας 44 τόμους υπάρχουν οι 42 (διότι ό τοῦ 1918 έχει έξαντληθῇ). Έκ τούτων, οι μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894-1928 τιμῶνται έκαστος (ἐκ σελίδων 416) άρραφος δρχ. 80. Οι δέ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936 και 1937 τιμῶνται έκαστος (ἐκ σελίδων 624 ἢ 464) άρραφος δρχ. 110.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετέα εις τας άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν δρχ. 5 άρραφος και διά τό Έξωτερικόν δρχ. 35 επίσης άρραφος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι 42 δδός Εὐριπίδου
τὴν 22 Φεβρουαρίου

Ο Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπα-
ρι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μετὰ
τῆς «Διάπλασι», διοργάνωσε διαβῶμα-
διαίτες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλλη-
νόπουλα, τόσο τοῦ Ἑσωτερικοῦ ὥς
καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἑ-
ξωτερικοῦ ὡς ἐξῆς: Κάθε Σάββατο,
ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20' μ. μ.,
πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά. Καὶ
κάθε Πέμπτη, τὴν ἰδίᾳ ὥρᾳ (9 ἕως 9-
20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παι-
διά. Γιῶνται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ
διαγωνισμοί.

ΓΙΑ ΤΑ 60 ΧΡΟΝΙΑ

Με συγκίνηση διέβλεπα καὶ μ' εὐγνω-
μόνῃ ἀναδημοσίεωσιν τὸ ἀρθράκι αὐτό, ἀπὸ
τὸ τελευταῖο φυλλάδιον τῆς «Πνευματικῆς
Ζωῆς» τοῦ ἀγαπητοῦ μου κ. Μελεῆ Νι-
κολαΐδου. Ἀξίζει νὰ τὸ διαβάσωμεν ὅλα τὰ
Διαπλάσπουλα:

«Ἀπὸ τὸν πῶ διόκαιος ἐρτασμοῦς ἡ
σημνὴ συγκέντρωσις τῶν φίλων τῆς «Δια-
πλάσεως τῶν Παιδῶν» μετὰ τὴν εὐκαιρίαν
τῶν 60 χρόνων τῆς ζωῆς τῆς. Ὅσο μικρὰ
κι' ἂν ἦσαν ἡ συγκέντρωσις—κι' αὐτὸ ὁ-
φείλεται στὴν ἀνεπαρκῆ κοινοποίησιν,—
ἦταν πάντως πολὺ χαρακτηριστικῆς τῆς
ἐκτάσεως καὶ τῆς σημασίας τοῦ ἔργου τοῦ
περιοδικικοῦ. Ἀντιπροσωπεύονταν ἐκεῖ τρεῖς
γενεαί. Σεβάσμιοι, ἀπρισμαῖοι γέροντες
ὄντοισι, μετὰ τῆς πρώτης ρυτίδας τοῦ χρόνου
καὶ τῆς σκέψης· παῖδια γεμάτα ζωὴ καὶ
νεύρατα· καὶ ὅλοι σχεδόν, οἱ περισσότεροι
πάντως, ὀνόματα γνωστὰ καὶ ἐκλεκτὰ
στὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα καὶ τὴν Ἑλλη-
νικὴν Διανοήσιν. Εἶχαμε ἕνα κύριο ποῦ ὁ-
δηγοῦσε τὴν κόρην τοῦ στέν σεβαστοῦ διευ-
θυντοῦ τῆς «Διαπλάσεως»· ἦταν κι' οἱ δύο
τὸ χέρι. Περισσότερο κι' ἀπὸ τοὺς ὁ-
ραίους λόγους ποῦ ἀκούστηκαν ἐκεῖνο τό
βράδυ ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς ὁμιλητάς, τὸ
φίλημα αὐτοῦ τοῦ χερσὶ ἐκδηλώνει καὶ
χαρακτηρίζει τὴ βαθειὰν ἀπήχυσιν, τὴ με-
γάλῃ καὶ πλατείαν ἐπιβρασην τοῦ περιοδι-
κοῦ αὐτοῦ στὴν πνευματικὴ ζωὴ τοῦ τό-
που. Ὁ εὐγενικός, ἀκούρατος κι' ἡρωϊκὸς
δυσθυμὸς συνεργάτης τοῦ κ. Ξενοπούλου ἔ-
χουν κάθε δικαίωμα νὰ εἰναι ὑπερήφανοι
γιὰ τὸ ἔργο τους».

Μὴ φοβῶμαι, Ἀνδραλούζα, καὶ δέν σὲ
βραβεῖται ποτὲ. Ἄν ἀρῶ καποῖνα νὰ σοῦ
ἀπαντῶ, φταῖσι μόνο ἡ γραμματοπλημύ-
ρα. Ἐκείνη τὴ Μ. Ἀγγεῖα θὰ τὴν εἶδες
βέβαια σὸ ἐπόμενο. Εἶναι πολὺ ἀρκετοὶ
αὐτοὶ ποὺ ἀλληλογραφεῖς, καλὰ κάνεις ποῦ
δέν δέχονται ἄλλας προτάσεις. Μόνο τό κα-
λοκαίρι, ποῦ δέν θὰ ἔχῃς μαθήματα, θὰ
μποροῦσες νὰ τοὺς ἀξήσεις.

Τζοβινέτσα, εἰδὼ ἀπαντῶ σ' ἕνα ἀρχαιό-
τερο γράμμα σου. Μοῦ γράφεις, πῶς γιὰ νὰ
κάμῃς τὴ μαμὰ σου νὰ σ' ἐγγράψῃ συν-
δρομήτρια, ἐκάλῃσες φρόνιμη μιὰ ἐδωμά-
δα, κι' ἐκείνη, νομιζοντας πῶς φρονίμως,
σ' ἐνέγραψε. Ἄ, ὅχι! πρέπει νὰ ἐξακο-
λουθῇς νὰ εἶσαι φρόνιμη, ἀκόμα καὶ γιὰ
νὰ δείξῃς στὴ μαμὰ πῶς ἦσουν ἄξια νὰ
γίνῃς Διαπλάσπουλα. Ἐπειτα... ἄκουσε
κι' ἕνα μυστικόν: όταν τὰ παιδιά εἰναι ἄ-
τακτα, οἱ μαμμάδες τοὺς κρύβουν τὸ φυλ-
λάδιό μου. Θέλεις λοιπόν νὰ πᾶθῃς κανένα
τέτοιο κι' ἐσύ, ποῦ τόσο σάφουσιν τὰ μυ-
θιστορήματά μου καὶ μετὰ τὴν εὐχαρίστησιν
τὰ διαβάσεις;

Κυκλαμιά, Βιολέττα τῶν Ἀλπεων,
Ξανθὴ Ναύαρχε καὶ Ξανθὴ Νησιώτισ, πολὺ
μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι ποῦ μοῦ
γράψατε κι' οἱ τέσσερις, καθὼς ἤμας
μαζεμένες καὶ συμελετοῦσαμε γιὰ τοὺς
διαγωνισμοὺς. Δέν ἀμφέλλω πῶς θὰ γρά-
ψατε λαμπρά. Ὅσο γιὰ τὴν ἀντιγνωμία
σας ποῖ εἶναι τὸ ἀκριβέστερον ἀπὸ τὰ δύο
μυθιστορήματά ποῦ δημοσιεύω—οἱ δύο προ-
μῆτε τὸ «Μυστήριον», οἱ ἄλλες δύο τὸν
«Τὸν Σῶτηρα»—αὐτὸ βεβαίως σημαίνει
πῶς καὶ τὰ δύο εἶναι ὠραία.

Χαίρω πολὺ, Νιόβη, ποῦ γνωρίσθηκες
στὸ σχολεῖο καὶ μ' ἄλλας Διαπλάσπουλες
κι' ἐργάζεσθε ὅλες μαζί διὰ τὴν διάδοσιν
μου. Ἀσταλῶς ἡ συνεργασία σας θὰ εἴχῃ

ἦταν καιρὸς, Ξανθὴ Ὁρειβάτισ, καὶ
χάρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασίν σου. Αὐτὸ

τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρι-
να. κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Ναι,
τὸ ἀντίτιμο τῶν Μ. Ἀγγελιῶν μπορεῖς νὰ
τὸ ἐσωκλήρῃς στὸ γράμμα σου καὶ σὲ γραμ-
ματόσημα ἑλληνικά. Γενικά, γιὰ μικρὰ
ποσά δέχουμαι καὶ ἑλληνικὰ γραμματόση-
μα, ἀφοῦ δέν ἔχουμε πιά μικρὰ χαρτονο-
μίσματα (2, 5 καὶ 10 δραχμῶν, ὅπως εἴ-
χαμε ἄλλοτε).

Πισματάκιον Γατάκι, δέν ξέρω κι'
ἐγὼ πῶς, μόλις σήμερα ἐφθασε στὰ χέρια
μου ἕνα παλιὸ σου γράμμα—ἀπὸ τὸν Ὀ-
κτώβριον. Γι' αὐτὸ βλέπεις νὰ σοῦ ἀπαντῶ
τόσο ἀργά. Ἀπ' αὐτὸ ἔμαθα γιὰ τὴν ἐγ-
χείρησιν ποῦ ἔκαμες. Δυσπῆχκα βέβαια
γιὰ ὅσα ὑπέφερες, ἀλλὰ καὶ χάρηκα ποῦ
γλύτωσες πιά ἀπ' αὐτὸ τὸ βάσανο καὶ
δέν φοβᾶσαι νὰ σὲ ξαναπιάσῃ. Εἶπα στέν
κ. Φαίδωνα τὴν ἀληθινὴν ἱστορίαν τοῦ ἐμπό-
ρου μετὰ τὸ σκόλο ὅπως μοῦ γράφεις. Βέ-
βαια, εἶσαι εἰναι πῶς πιθανή.

Καὶ τὸ δικὸν σου γράμμα, Μίνα Καρα-
γιανοπούλου, δέν εἶναι πολὺ νεώτερον,
ἀλλὰ ἔπρεπε πρώτα νὰ ἐκτελέσω τῆς πα-
ραγγεῖας σου, καὶ φαντάζομαι πῶς εἶχα
ἐκείνον τὸ μῆνα. Μοῦ φαίνεται πῶς ὁ μπα-
μπάς σου κρίνει καλὰ. Ἀφοῦ προσορίζομαι
γιὰ «νοικοκυρά», ἀρκετὰ ἔμαθες καὶ δέν
ἦταν ἀνάγκη νὰ παιδεύῃς περισσοτέρως
—τό ρῆμα εἰδὼ καὶ σὺς δύο τὸ σημα-
σίης—μετὰ μαθηματικά καὶ μετὰ συντακτικόν.
Ἀλλωστε ἡ μ' ἄρρωστί σου θὰ ἐξακολου-
θῇσιν καὶ σὸ σπῆ. Ἐχεις ἔμένα—καὶ κα-
λὸ θῆκαν νὰ μὴς καὶ στὴν κίνησιν—ὁ
μαμπάς θὰ σοῦ κἀνῃ γαλλικά, θὰ διαβά-
ξῃς διάφορα μορφωτικά βιβλία... Δέν εἴ-
ναι εὐκόλο νὰ σοῦ δώσω κατάλογο. Ἀλλὰ
σοῦ συσταίνω τὴ Β.β.δ.ιστὴν «Ἐλευθερου-
δάκη». Γράψῃς τὸν «Διεθνὲς Β.δ.ιστοπωλεῖον
Ἐλευθερουδάκη, Ἀθῆναις»—νὰ σοῦ σταλῇ
ἕναν κατάλογο καὶ νὰ διαλέξῃς.

Μὴ φοβῶμαι, Ἀνδραλούζα, καὶ δέν σὲ
βραβεῖται ποτὲ. Ἄν ἀρῶ καποῖνα νὰ σοῦ
ἀπαντῶ, φταῖσι μόνο ἡ γραμματοπλημύ-
ρα. Ἐκείνη τὴ Μ. Ἀγγεῖα θὰ τὴν εἶδες
βέβαια σὸ ἐπόμενο. Εἶναι πολὺ ἀρκετοὶ
αὐτοὶ ποὺ ἀλληλογραφεῖς, καλὰ κάνεις ποῦ
δέν δέχονται ἄλλας προτάσεις. Μόνο τό κα-
λοκαίρι, ποῦ δέν θὰ ἔχῃς μαθήματα, θὰ
μποροῦσες νὰ τοὺς ἀξήσεις.

Τζοβινέτσα, εἰδὼ ἀπαντῶ σ' ἕνα ἀρχαιό-
τερο γράμμα σου. Μοῦ γράφεις, πῶς γιὰ νὰ
κάμῃς τὴ μαμὰ σου νὰ σ' ἐγγράψῃ συν-
δρομήτρια, ἐκάλῃσες φρόνιμη μιὰ ἐδωμά-
δα, κι' ἐκείνη, νομιζοντας πῶς φρονίμως,
σ' ἐνέγραψε. Ἄ, ὅχι! πρέπει νὰ ἐξακο-
λουθῇς νὰ εἶσαι φρόνιμη, ἀκόμα καὶ γιὰ
νὰ δείξῃς στὴ μαμὰ πῶς ἦσουν ἄξια νὰ
γίνῃς Διαπλάσπουλα. Ἐπειτα... ἄκουσε
κι' ἕνα μυστικόν: όταν τὰ παιδιά εἰναι ἄ-
τακτα, οἱ μαμμάδες τοὺς κρύβουν τὸ φυλ-
λάδιό μου. Θέλεις λοιπόν νὰ πᾶθῃς κανένα
τέτοιο κι' ἐσύ, ποῦ τόσο σάφουσιν τὰ μυ-
θιστορήματά μου καὶ μετὰ τὴν εὐχαρίστησιν
τὰ διαβάσεις;

Κυκλαμιά, Βιολέττα τῶν Ἀλπεων,
Ξανθὴ Ναύαρχε καὶ Ξανθὴ Νησιώτισ, πολὺ
μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι ποῦ μοῦ
γράψατε κι' οἱ τέσσερις, καθὼς ἤμας
μαζεμένες καὶ συμελετοῦσαμε γιὰ τοὺς
διαγωνισμοὺς. Δέν ἀμφέλλω πῶς θὰ γρά-
ψατε λαμπρά. Ὅσο γιὰ τὴν ἀντιγνωμία
σας ποῖ εἶναι τὸ ἀκριβέστερον ἀπὸ τὰ δύο
μυθιστορήματά ποῦ δημοσιεύω—οἱ δύο προ-
μῆτε τὸ «Μυστήριον», οἱ ἄλλες δύο τὸν
«Τὸν Σῶτηρα»—αὐτὸ βεβαίως σημαίνει
πῶς καὶ τὰ δύο εἶναι ὠραία.

Χαίρω πολὺ, Νιόβη, ποῦ γνωρίσθηκες
στὸ σχολεῖο καὶ μ' ἄλλας Διαπλάσπουλες
κι' ἐργάζεσθε ὅλες μαζί διὰ τὴν διάδοσιν
μου. Ἀσταλῶς ἡ συνεργασία σας θὰ εἴχῃ

ἀποτέλεσμα. Τώρα ποῦ ἐτελείωσαν κι' οἱ
διαγωνισμοί, ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς πῶς
συχνά. Χαίρετισμούς στὴ Μικρούλα Τρα-
λαλά.

Πανζουρλισμέ, ἔλαθα ἐπιτέλους κι'
ἕνα γράμμα σου, τὸ πρῶτο ἀπὸ τότε ποῦ
πῆρες ψευδώνυμο. Ἐλπίζω τώρα νὰ ἐξα-
κολουθήσῃς νὰ μοῦ γράψῃς καὶ νὰ λαβαί-
νῃς μέρος στὴν κίνησιν. Εὐχάριστὰ ποῦ
σκέπτεσαι καὶ τὸ ξεσπάθωμα. Ναι, νὰ μοῦ
σταλῇς καμμιὰ ἐκθεση γιὰ τῆς ἐκδρομῆς
ποῦ κάνεις καὶ, ἂν εἶναι καλὴ, βέβαια θὰ
τὴ δημοσιεύω.

Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία, Κώστα
Χατζῆ. Ἀλλὰ γιατί δέν παίρνεις καὶ ψευ-
δώνυμο νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά; Στὸ κα-
λὸ σχολεῖο ποῦ εἶσαι ἐσωτερικός, θὰ σοῦ
ἐπιτρέπουν βέβαια τὴν ἀλληλογραφίαν ἀρ-
καὶ νὰ τὴν κάνῃς στὴν ὥρᾳ τῆς. Ἡ αὐ-
στηρότης τῶν Frères ἔμένα μοῦ ἀρέσει.
Πολὺ σὰς συμφέρει—πιστεύω με... Σὲ
συχαίρω ποῦ πήγες τόσο καλὰ στοὺς δια-
γωνισμοὺς.

Ἑλληνίς, καὶ τὸ δικὸν σου πρῶτο γράμ-
μα πολὺ με εὐχαρίστησε. Μὰ βέβαια ποῦ
πρέπει νὰ εὐγνωμονῇς τὴ Λυγερὴν ποῦ σ'
ἔκαμε συνδρομήτρια κι' ἔχῃς τώρα τό-
σες εὐχαριστήσεις. Θὰ ἔχῃς ἀκόμα κι' ἄλ-
λες πολλὰς, τώρα ποῦ ἀποφάσεις νὰ
μῆς καὶ στὴν κίνησιν. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ
καλὰ λόγια.

Ρούμπη Κήλερ, σὸς τὸ ἐνέκρινον, κα-
θὼς θὰ εἶδες. Εἶναι πολὺ καλότερα τώρα
ποῦ εἶσαι συνδρομήτρια, παρὰ πρῶτα ποῦ.
ἡ μαμὰ σου ἀγόραξε τὸν τόμο μου δόξα-
τοῦ. Γιατὶ μπορεῖς νὰ λαβαίνῃς μέρος καὶ στὴν
κίνησιν, χωρὶς αὐτὸ νὰ σ' ἐμποδίζῃ νὰ
διαβάξῃς τὰ μυθιστορήματά μου, ἂν τὸ
προτιμᾷς, δόξακα σὸ τέλος. Ἐλπίζω νὰ
μοῦ γράψῃς συχνά, κι' ἔννοια σου δέν θὰ
με κουράξῃς.

Τριανταφυλλάκι, χάρηκα γιὰ τὰ εὐ-
χάριστα νέα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ
ποῦ εἶχα νὰ λάβω. Ἐλπίζω νὰ μὴν ἀργή-
σῃς πάλι τόσο νὰ μοῦ γράψῃς. Σὸς ἔστει-
λα τὴ «Νεοελληνικὴ Ἀνθολογία» καὶ τὰ
φυλλάδια ποῦ ἐξήγησες. Εὐχαριστῶ πολὺ
ποῦ ἐνεργεῖς καὶ γιὰ τὴν διάδοσίν μου.

Σ' ἄλλους δέν ἔχω πιά τόπο νὰ παντή-
σω. Στέλλα Βιολάντη — τί μεγάλο καὶ
ὠραῖο γράμμα! — Ρυμνουαία Ἀρτεμῖς,
Ἀπὴλὴ Ζωή, Ἀττὲ Ἰράμ, Μυρον τῆς
Ἀδρόν, Ζακυνθινόουλα, Ἀνιοιάντικο
Δουλοῦδι, Ἀνδραλούζα—δεύτερο γράμμα
—Δοχαγὲ Ντερένους, Μικρὰ Καλλιτέ-
χνις, Δευνὴ Καμῖλα, Δεῖλᾶ, Μινιέ-
λα, Πηνελόπη Βερεῖλη, Ἀνδροπαῖνε,
Σίφονια καὶ Ταργανίκο Βιολί, καλὰ
μου παιδιά, καὶ τὰ δικὰ σας γράμματα ἔ-
διδάσκα με μεγάλο ἐνδιαφέρον, ἐξετέλεσα
τῆς παραγγεῖας σας, εὐχαριστῶ γιὰ τῆς ἀ-
νανεώσεως, ξεσπάθωματα, καλὰ λόγια, εὐ-
χὰς, καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ρόδον τῆς Ἀνα-
τολῆς, κ. (ΑΑ). Τάμ-Τάμ, κ. (ΨΨ).
Κορυδαλός, ἀ. (ΜΒ). Ἀνδρὸς τῆς Ἀ-
νατολῆς, κ. (XX). Μάγισσα Λαλίγκα

Παρακαλῶ πολὺ ὄσους χρωστοῦν τὴ συνδρομὴ τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἄς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομῆς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεῖται πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξοδα.

λα 5 τετράδια·) **Ριντιντίν** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια· ἀπὸ τὴ Συλλογὴ σου ἐξημοσίευσα κιόλα δυὸ Ἀσκήσεις· γράψε μου·) **Κωνσταντίνος Κορηνίτης** (ἡ εἰδος τὴν ἔγκριση· μὰ πρέπει νὰ παίρνῃς «τιμωρίες» γιὰ νὰ μὴ γράφῃς; μὴ φαίνεται πὼς μπορεῖς κι' ἀλλοίωτικα νὰ οἰκονομῇς λίγο καιρό·) **Ἄντι Κόγκα** (ἀλλάξα τὴ διεύθυνση· πῆς στὴν ἐκδέρφη σου πὼς κι' ἄλλα κορίτσια στὴν ἡλικία της λαβαίνουν μέρος στὴν κίνηση· ὡραῖος ὁ Μπέμπης, ἡ φωτογραφία ὅμως δὲν εἶναι πολὺ «ἐκ τοῦ φυσικοῦ» διακρίνεται ἡ «πόζα»·) **Βασίλισσαν τοῦ Βορρά** (τὸ κομμάτι σου δημοσιεύεται σήμερ· γιὰ πρῶτο, ἀρκεῖ καλὸ ἐλπίζω ὅμως νὰ εἶναι πολὺ καλύτερο τὸ δεύτερο· κι' ἄλλῃ φορά, νὰ μὴ τὰ γράφῃς σὲ χωριστὸ χαρτί, ὅχι μαζὶ μὲ τὸ γράμμα· περιμένω·) **Σμαράγдан Γ.Γ.** (σοὺ ἀπάντησα καὶ σὲ προηγουμένως γράμμα· σοὺ στέλνω τὰ φυλλάδια γιὰ τὴ συμπλήρωση τοῦ τόμου· φίλησέ μου τὸ μικρό·) **Βαρκούλαν τοῦ Νεῖλου** (σὲ συγχάρω πὺ πέντηνες στοὺς διαγωνισμοὺς· μὰ ἦταν δυνατὸ ἀφοῦ μελετοῦσες τόσο; σοὺ ἔστειλα Μ. Μυστικὰ καὶ Ὁληγὸ περιμένω·) **Σπύρον Δέκκαν** (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐξοπαθωμα· τὰ φυλλάδια ἐστάλησαν·) **Νευρόσπα στο,** Ἀδωνιν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Φεβρουαρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 284ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Ἀπριλίου.

158. Λεξιγραφος

Ἀρχαία πόλη ἑλληνικὴ
Μὲ τῆροθρο τῆς ἀν πάρης,
Θὰ τὴν εἰποῦν. . . συνάδελφο
Ὁ Ποσειδών, ὁ Ἄρης.

Σίφουνας

159. Μεταγραμματισμός

Βγάλε τὰ καὶ βύλε Νί,
Ἐνα θαῦμα νὰ γενῇ·
Νησι μ' ὅλα τόγαθα
Νερό βγάξει μοναχά.

Συριανὸς

160. Ἀναγραμματισμός

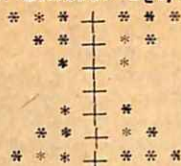
Μιά μεγάλη ὁροσειρά,
Μ' ἀν τὴν ἀναγραμματίσης,
Κάποιον ἀρχαῖο βασιλιά
Στὴ σειμὴ θὰ σχηματίσης.
Μιχαὴλ Στρογγύφ

161. Αἵνιγμα

Τί σύντροφος παράξενος
Μάκοιλουθεὶ πάντα πιστά,
Μὰ πότε πάει πίσω μου
Καὶ πότε εἶναι μπροστά.
Τὶς μέρες ποῦχουν πολὺ φῶς,
Ἀχώριστο τὸν ἀνών,
Μὰ εἶναι καὶ μέρες πὺ τὸν χάνω.
Κι' ἐνῶ φοβᾶται τὸ σκοτάδι,
Κάποτε βγαίνει καὶ τὸ βράδυ.

Γκέσσα

162. Διπλοῦν Τρίγωνον

Εἰς τὸ ἄνω τρίγωνον, ὁρίζοντως κατὰ σειρὰν· πτηνὸν μὲ πλατὺ ῥάμφος, οἰκημα διὰ ξένους, νῆσος ἢ δηλητηρίον, σύμφωνον Καθέτως (μόνον ἀστερίσκοι): σύμφωνον, πρόθεσις, νόμισμα βαλκανικοῦ κράτους, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, σύνδεσμος, σύμφωνον.

Εἰς τὸ κάτω τρίγωνον, ὁρίζοντως (συνέχεια): στοιχεῖον, ὁ μὴ ἔχων νοῦν, πόλις τῆς Β. Ἑλλάδος. Καθέτως: φωνήεν, γνωστὸν μὲς ἀραβικὸν ὄρθρον, πρόθεσις, ζῶον, σύγχρονος ἄγγλος θεατρικὸς συγγραφεὺς, σύμφωνον.

Καὶ εἰς τὰ δύο τρίγωνα, καθέτως οἱ σταυροὶ: μία μόνη λέξις, σημαίνει τὸν φέροντα ὅπλα.

Γκέσσα

163. Κρυπτογραφικὸν

123456789 = Μυθικὸς γενάρχης.
26575 = Δένδρον καρποφόρον.
35795 = Θηρίον.
46278 = Μοῦσα.
52668 = Ἀρπυία.
63175 = Χώρα τῆς Ἀσίας.
78599795 = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
812 = Ἐπίρρημα τόπου.
974575 = Πόλις.

Σκλαβωνέμο Νησί

164-165. Μεταμορφώσεις

1. — Ὁ Ρῆνος δι' 6 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Σάρος.

2. — Ἡ πόλις δι' 6 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ χώρα.

Ριντιντίν

166. Μικτόν

π-οο-βγν-αι ι

Μικρὸς Φιλόσοφος

167. Γεῖφος

ις

20 ις ις

ις ις

ις ις

Ἀφανὴς Ἡρώας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 50.
609 Χαράκωμα (χαρά, κόμμα). — 610. Χίος (χι, ὅς). — 611. Γαλῆ· Ἀλῆς. — 612. Ὁ πεῦκος, ἢ πεῦκη, τὸ πεῦκον. — 613. Α Τ Ε 614. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ (Ἰο-Ρ Ρ Τ κίστη, ὅστις, κλήσις, Λάιος, Η Ι Ο ἥλιος, Τιταῖνος, ἄκλιτον, Νί-νος, Σααδῆς). — 615-619. Διὰ τοῦ Π: ἥπιος, ἄσπερον, πῆ-ρα, ροπή, ἄπαντος. — 620. Ι ΜΗ ΜΕΓΑΛΟΦΡΟ- ΗΣ Σ ΝΗΣ (Ἡ ἀνάγνωσις ΟΝ κατὰ στίχον ἐκ τῶν κάτω. Αἱ λέ-ΦΡ εἰς τῆς Ἀποστολῆς: Ἡ Σαῖς, ΛΟ ὈΝομα, ΦΡόνιχος, ΔΟνδίνων, ΓΑ ΓΑλλιλαῖος, ΜΕνέλαος, ΜΗκων). ΜΕ — 621. Εἶμαι μαθητὴς τοῦ Γυμνα-ΜΗ σίου. (ι μ'αι, μ'αθ ιτ, εἰς τοῦ Γῆ, μνᾶ σ' ιού).

Παρακαλῶ πολὺ ὄσους χρωστοῦν τὴ συνδρομὴ τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἄς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομῆς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεῖται πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξοδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΗ'—218]

Φρέντερικ Μάρς, δὲ θυμᾶμαι νὰ σοὺ ζήτησα ποτὲ ἀλληλογραφία. Ἡ ἀρ- νησί σου τί σημαίνει ; ; Ἐξηγήσου.

Νινέττα

[ΛΗ'—219]

Λεξία Ἀργυρή, ἀλληλογραφεῖτε, ἀ- πάντησε νὰ ἴ ὅχι.

Κωνσταντίνος Κορηνίτης (κ.)

[ΛΗ'—220]

Ριγολέττο, δὲν πιστεύω νὰ χρειάζομαι θράσος γιὰ νὰ κάνῃς ὅ,τι ἔκανες—Πῶς σοὺ πέρασε τέτοια ἰδέα ; — Ἀπόρησα πάν- τως γιὰτὶ κάποτε ἐξηγήσα στο Βέρβερο τὴν αἰτία τῆς αἰωπῆς μου. Δὲν ξαίρω ἀν πρέ- πει νὰ σ' εὐχαριστήσω τόσο γιὰ τὰ καλά σου λόγια (!!) ὅσο καὶ γιὰ τὸ μάθημα τοῦ εὐ φέρεσθαι. Ἴσως κι' αὐτὸ εἶναι ἀπ' ὅσα δὲν ὑπόκεινται στοὺς νόμους τῆς εὐγε- νείας !!!

Νινέττα

[ΛΗ'—221]

Λεῦλᾶ μου ἀγαπημένο κορίτσι, εἰσαι ἕνα λατρευτὸ Μπιζουδάκι.

Εὐάννα

[ΛΗ'—222]

Κόκκινε Παλιάτσες, τώρα μὲ τίς ἀπο- κρηγές βρήκες τὸν ἑαυτὸν σου ; ; ; — Λεοντόκαρδε, πῶς πῆγε τὸ ταξίδι στίς ἀντιπροσωπείας ; Ἀπεφάσεις ἐπιστορφή ; Στοις ἀντιπροσώπους χαιρετισμοὺς.

Δόρδος Βύρων

[ΛΗ'—223]

Καστρινή, ὁ Ω. δὲν ἔστειλε γράμμα ὁ- θριστικῶ. Ἀπήντησε σὲ δικό σου.

Δοῦξ Ὀπλιγκαντῶ

[ΛΗ'—224]

Κάθριν Ἀρθανέσκω, καθὼς ἔξερεις ἔπα- ψα νὰ ἀσχολοῦμαι μὲ σένα. Ἀν θέλῃς λειπὸν ν' ἀναιρέσῃς, ἐπικαλέσου βεδοῖ- σιν Διαπλάσεως. — Ταγκολίτα, σὲ ὑπε- ρευχαριστῶ. Δοῦξ Ὀπλιγκαντῶ

[ΛΗ'—225]

Εὐάννα ἦταν τρέλλα τὸ Κ.... μ' ἔκα- νες νὰ γελῶ ἀπάνιστα. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο... μ' ἔδωκε νὰ καταλάβω τὸ πό- σο μ' ἀγαπᾷς.

Λεῦλᾶ

[ΛΗ'—226]

Νινέττα, μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι καιρὸς νὰ τελειώνουμε. Περαιστικά σου !

Λεῦλᾶ

[ΛΗ'—227]

Ὡστε ἔγινε παρεξήγησις ἔ, Φρέντερικ Μάρς ; Γράμμα ἔστειλα, τὸ ἔλαβες ;

Πριγκήπισσα Οὐγκέτ

[ΛΗ'—228]

Ἀλληλογραφῶ μὲ Διαπλάσεπούλα ἀνω- τῶν 17 ἐτῶν, Ἀνδραλούζα, Μαδρε Περαιτῆ, Λόρδε Βύρων, Σβουμένη Μελω- δια, μεγάλη χαρὰ θὰ μοῦ προσενοῦσεν ἕνα γράμματάκι σας. Νὰ περιμένω ; Δ[οῖς] : Mlle Pepa Karystinu, Beyoglu Ghan- gir caddeesi Deniz ap. No 6[4], Istan- bul Turquie, διὰ :

Πριγκήπισσα Οὐγκέτ

[ΛΗ'—229]

Πριγκήπισσα Οὐγκέτ, μένει ἡσυχῇ, ἔ- λαβα ὅλα, ἔκτος ὅμως φωτογραφίας σου.

Ἀζιαντέ

[ΛΗ'—230]

Ἀβλά, εὐχαριστῶ γιὰ τὸ Sultan per- dah. Ὅμως δὲν μοιάζετε, Δὲν μοῦ γράφετε τίποτε γιὰ τὴν Gerda σου.

Ἀζιαντέ